

Sag C-448/21

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

21. juli 2021

Forelæggende ret:

Tribunal Judicial da Comarca do Porto – Juízo Central Cível
(Portugal)

Afgørelse af:

5. februar 2021

Sagsøger:

Portugália – Administração de Patrimónios, SGPS, S.A.

Sagsøgt:

Banco BPI, S.A.

**Tribunal Judicial da Comarca dos Açores (ret i første instans i Porto,
Portugal)**

Porto – JC Cível (den centrale civile afdeling) – Juiz 5 (ret nr. 5)

[udelades] 5.º Juízo Central Cível do Porto do Tribunal Judicial da Comarca do Porto, Portugal (ret i første instans i Porto (Portugal), den centrale civile afdeling, ret nr. 5)

Sagsøger: Portugália – Administração de Patrimónios, SGPS, S.A., med hovedsæde i Lissabon, Portugal [udelades]

Sagsøgt: BANCO BPI, S.A., med hovedsæde i Porto, Portugal [udelades]

ANMODNING OM PRÆJUDICIEL AFGØRELSE

Fortolkning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25.
november 2015

[Artikel 267, stk. 1, litra b), og stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde]

Retten i første instans i Porto – den centrale civile afdeling – ret nr. 5 anmoder DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL om at træffe præjudiciel afgørelse vedrørende de spørgsmål, der følger nedenfor, om fortolkningen af artikel 61, 72, 73 og 74 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015, da retten finder dette nødvendigt med henblik på afgørelsen af den sag, der er indbragt for den.

[udelades]

A. *Spørgsmål til forelæggelse for Den Europæiske Unions Domstol*

Med henblik på Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 (herefter »direktivet«):

- I. Udgør gennemførelsen, som en fysisk person hos betalingstjenesteudbyderen er involveret i, af en betalingsordre, der er udfærdiget på papir, digitaliseret og afgivet pr. e-mail til betalingstjenesteudbyderen fra en e-mailkonto, som brugeren har oprettet, en »betalingstransaktion« som omhandlet i direktivets artikel 73, stk. 1?
- II. Skal direktivets artikel 73, stk. 1, fortolkes således, at:
  - II.I. det, med forbehold for det, der er fastsat i artikel 71, eller en rimelig mistanke om svig, som er rapporteret forskriftsmæssigt, er tilstrækkeligt, at det blot meddeles, at der ikke er givet autorisation til en betalingstransaktion, uden at denne meddelelse ledsages af beviser, for at der opstår en forpligtelse (hos betalingstjenesteudbyderen) til at foretage tilbagebetaling (til betaleren)?
  - II.II. Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, kan den regel, hvorefter det er tilstrækkeligt, at betaleren blot giver meddelelse, da udelukkes som følge af den manglende anvendelse af reglerne om bevisbyrde i direktivets artikel 72 i kraft af en aftale mellem parterne (betaler og tjenesteudbyder), således som direktivets artikel 61, stk. 1, tillader?
  - II.III. Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, er betalingstjenesteudbyderen da kun forpligtet til omgående at tilbagebetale betaleren, hvis sidstnævnte beviser, at transaktionen ikke var autoriseret, når de gældende retsregler eller aftaleregler, idet anvendelsen af direktivets artikel 72 er udelukket, kræver, at betaleren fremlægger et sådant bevis?
- III. Tillader direktivets artikel 61, stk. 1, ikke blot, at anvendelsen af bestemmelserne i direktivets artikel 74 udelukkes, men derimod også, at der som erstatning for den udelukkede ordning gennem en aftale mellem brugeren (som ikke er en forbruger) og betalingstjenesteudbyderen indføres

en ordning, der er pålægger betaleren et større ansvar, nærmere bestemt som undtagelse til direktivets artikel 73?

B. Kort fremstilling af sagens genstand

- 1 Sagsøgeren, Portugália, SGPS, S.A. (herefter »Portugália«), er indehaver af en bankkonto hos det sagsøgte selskab, Banco BPI, S.A (herefter »Banco BPI«). Portugália har anlagt sag mod den nævnte bank med påstand om betaling af 2 500 000 EUR med tillæg af renter.
- 2 Portugália har anført, at Banco BPI foretog en uautoriseret overførsel af det nævnte beløb fra Portugalias bankkonto.
- 3 Banco BPI har til sit forsvar anført, at transaktionen blev foretaget i overensstemmelse med de instrukser, som banken havde modtaget pr. e-mail.

C. Sammenfatning af de relevante faktiske omstændigheder

- 4 Portugália, som er et aktieselskab med et resultat på 9 039 882,33 EUR i regnskabsåret 2018, er indehaver af en løbende konto i banken Banco BPI, som er et kreditinstitut, der er optaget i Banco de Portugals register.
- 5 Med henblik på at foretage transaktioner fra Portugalias bankkonto anmodede selskabet Banco BPI om tilladelse til at afgive ordrer gennem beskeder fremsendt pr. e-mail til Banco BPI.
- 6 Med henblik på at autorisere udførelsen af instrukser afgivet pr. fax eller pr. e-mail med hensyn til sagsøgerens bankkonto indgik parterne i januar 2018 en skriftlig aftale, som er affattet således:
  - 6.1. »Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, S.A. [...] giver Banco BPI, S.A., tilladelse til at gennemføre [...] alle former for transaktioner [...] som førstnævnte fremsender pr. fax eller pr. e-mail [...] til gennemførelse på de konto, der anføres nedenfor, og som virksomheden er indehaver af i Banco BPI, S.A.«.
  - 6.2. »I denne forbindelse giver Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, SA, Banco BPI, S.A., tilladelse til [...] b) Ikke at udføre instrukser afgivet pr. e-mail, når de ikke er ledsaget af en digitaliseret kopi af instruksen, som er behørigt underskrevet med den/de gyldige underskrifter fra personer, der har tilstrækkelig bemyndigelse til at foretage kontobevægelser.«
  - 6.3. »Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, SA, anerkender, at det ansvar, der påhviler Banco BPI, S.A., er begrænset til at kontrollere, om ovennævnte betingelser er opfyldt [...]. Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, SA, bærer hele ansvaret for og alle konsekvenser af uautoriseret, uretmæssig eller svigagtig brug [...] af e-mailadressen og dækker ethvert tab, der følger

af udførelsen af instrukser i forbindelse med virksomhedens konti, som på den ene eller anden måde er blevet forfalsket eller fordrejet, eller som ikke hidrører fra indehaverne af disse konti. [...] Banken påtager sig intet ansvar for tab eller skader, der følger af anvendelsen [...] af e-mailadressen, herunder tab eller skader, der opstår som følge af restancer, underskud, indtrængen, fordrejninger eller mangelfuld forståelse af de fremsendte oplysninger samt af forfalskning af underskrifter eller dokumenter.«

- 7 Den e-mailkonto, som Portugália har oprettet, er beskyttet af et password, som virksomheden selv har oprettet, og som ikke er en del af den netbankydelse, som Banco BPI har etableret.
- 8 Banco BPI tog på ingen måde del i oprettelsen af Portugálias e-mailkonto, tilvejebragte ingen adgangsplysninger med henblik på brugen af denne konto og hoster ikke den pågældende konto på sine servere.
- 9 Den 25. marts 2020 fik en tredjepart, ved hjælp af ukendte midler, uautoriseret adgang til Portugálias e-mailkonto og sendte fra den pågældende e-mailkonto en overførselsordre til Banco BPI på 2 500 000,00 EUR.
- 10 Overførselsordren af 25. marts 2020, som Portugália ikke havde autoriseret, blev gennemført af Banco BPI's administrative tjenester, efter at sidstnævnte havde sammenholdt underskrifterne på den modtagne instruks med de håndskrevne underskrifter fra Portugálias repræsentanter, der var registreret i bankens it-system.

D. Ordlyden af de nationale bestemmelser, der finder anvendelse på sagen

- 11 Navnlig artikel 100, stk. 2, artikel 113, stk. 1 og 3, og artikel 114, stk. 1 og 2, i Decreto-Lei n.º 91/2018 (lovdekret nr. 91/2018) af 12. november 2018 (der gennemfører direktivet i national ret) finder anvendelse på sagen.
- 12 Disse artikler, som ikke indeholder relevante nyskabelser, gengiver bestemmelserne i direktivets artikel 61, 72, 73, og 74¹, og derfor har retten ikke fundet det nødvendigt at transskribere dem.

[Udelades]

13 [Udelades]

14 [Udelades]

15 [Udelades]

16 [Udelades]

¹ – Medmindre andre kilder anføres, henviser alle nævnte artikler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25.11.2015.

F. Årsagerne til, at der opstår tvivl med hensyn til fortolkningen af direktivet

F.1. Indledende betragtninger – spørgsmålet, om tvisten er omfattet af direktivet

- 17 Sagsøgte har anført, at reglen i artikel 73, stk. 1, ikke finder anvendelse på betalingstransaktioner, der gennemføres ved hjælp af »betalingsinstrumenter«, der omfatter en handling (til gennemførelse af ordren) fra betalingstjenesteudbyderen i form af sidstnævntes (fysiske) ansattes involvering i transaktionen [udelades]. Sagsøgte har også anført, at parterne, når brugeren hverken er en »forbruger« eller en »mikrovirksomhed«, kan aftale, at reglen i direktivets artikel 73, stk. 1, ikke finder anvendelse [udelades].
- 18 Den tjeneste, som tjenesteudbyderen har leveret som beskrevet ovenfor – dvs. den omstændighed, at en af betalingstjenesteudbyderens ansatte har gennemført betalingsordrer afgivet pr. e-mail på grundlag af en forudgående aftale, der tillader, at der fremsendes instrukser ad denne vej – synes med henblik på direktivet at være en »betalingstjeneste«, der er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 4, nr. 3) (og af bilagets punkt 3), og som ikke er omfattet af nogen af undtagelserne i henhold til artikel 3.
- 19 I henhold til ordlyden af artikel 4, nr. 5), kan en »betalingstransaktion« uden vanskeligheder omfatte tjenesteudbyderens gennemførelse af en overførsel af midler i overensstemmelse med en ordre fra kunden, afgivet pr. e-mail fra en personlig e-mailkonto, som sidstnævnte har oprettet (uden tjenesteudbyderens involvering). Denne konklusion understøttes af affattelsen af den sidste del af artikel 4, nr. 13), der omhandler begrebet »betalingsordre«.
- 20 Det kan accepteres, at den procedure, som parterne har vedtaget, er et »betalingsinstrument« som omhandlet i artikel 4, nr. 14). Det er korrekt, at en simpel instruks, der fremsendes pr. personlig e-mail, hverken er en »fysisk anordning« eller et »sæt af særlige procedurer«, der specifikt er beregnet til at afgive betalingsordrer eller til ethvert andet formål i forbindelse med forretningsforholdet mellem brugeren og udbyderen (se spørgsmål nr. 34 i dokumentet »Your questions on PSD«, som Europa-Kommissionen har offentliggjort (<https://ec.europa.eu/>)). Hvis parterne aftaler, at instruksene kun afgives korrekt, hvis den foreligger på papir, er underskrevet i hånden af betalerens repræsentanter og efterfølgende digitaliseres og fremsendes til tjenesteudbyderen, er der imidlertid tale om en procedure, der kan være omfattet af begrebet »betalingsinstrument«. I forbindelse med dette begreb har Domstolen i betragtning af [det første betalingstjenestedirektiv] fastslået, at »artikel 4, nr. 23), i direktiv 2007/64 skal fortolkes således, at såvel en procedure for udstedelse af en overførselsordre, der hviler på en af betaleren underskrevet betalingsanvisning, som en procedure for udstedelse af overførselsordrer via netbank udgør betalingsinstrumenter som omhandlet i denne bestemmelse« (Domstolens dom af 9.4.2014, T-Mobile Austria (C-616/11, EU:C:2014:242, præmis 29-44)).

- 21 Det fremgår af artikel 64, stk. 1 og stk. 2, andet afsnit, at en betalingstransaktion anses for at være »uautoriseret«, når den gennemføres af en person, som ikke er bemyndiget hertil (da den pågældende ikke er betaleren eller ikke har bemyndigelse fra denne). Hvis en bruger, hvis e-mailkonto er blevet tilgået ulovligt, ikke autoriserer den begærede transaktion, kan denne transaktion tilsyneladende kvalificeres som en »uautoriseret betalingstransaktion« (jf. Domstolens dom af 11.4.2019, *Mediterranean Shipping Company* (C-295/18, EU:C:2019:320, præmis 43 og 54)).
- 22 Selv om det er korrekt, at det tilkommer tjenesteudbyderen at føre bevis for *autentifikation*, forholder det sig ikke sådan, at det påhviler den pågældende at føre bevis for *autorisation* (ordrens ophavsmand), selv om dette forekommer at være reglen i den løsning, der fremgår af artikel 4, nr. 29), artikel 72, stk. 1, og artikel 73, stk. 1, samt (*modsatningsvis*) af artikel 63, stk. 1, litra b): hvis en bruger afviser at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion, bærer betalingstjenesteudbyderen ikke alene bevisbyrden med hensyn til transaktionens formelle autentifikation – dvs. bevis for sammenholdelsen af (og ligheden mellem) de »gyldige underskrifter« i sager som den foreliggende – men derimod også bevisbyrden for, at transaktionen faktisk blev autoriseret af betaleren (eller at sidstnævnte har handlet svigagtigt eller med forsæt eller ved grov forsømmelse).

F.2. Det første præjudicielle spørgsmål: anvendelsen af direktivets artikel 73, stk. 1

- 23 I artikel 73 og 74 fastslog EU-lovgiver tilsyneladende, at risikoen for tab, der følger af gennemførelsen af en uautoriseret transaktion, bæres af den part, der kan kontrollere den. Ideen om kontrollen med risikoen (gennem kontrollen med betalingstjenesten) synes også at være til stede i f.eks. i de regler, der er fastlagt i artikel 68, stk. 2, artikel 69, stk. 1, litra a), og stk. 2, og artikel 70, stk. 1, litra a), c) og e), og stk. 2.
- 24 Den vægt, der lægges på kilden til risikoen, forklarer i sig selv kun, hvorfor tab i forbindelse med en »uautoriseret betalingstransaktion« (næsten) *automatisk* tilskrives tjenesteudbyderen i de tilfælde, hvor transaktionen gennemføres ved hjælp af en *automatiseret* »betalingstjeneste«, som tjenesteudbyderen har etableret, og som omfatter tildeling af »sikkerhedsoplysninger«. Der er således tale om situationer, der omfatter en »fjernbetalingstransaktion« eller anvendelse af et bankkort, hvor behandlingen af betalingen, idet enhver aktivitet hos brugerne er udelukket, er fuldstændig automatiseret (og ingen fysisk person hos betalingstjenesteudbyderen er involveret).
- 25 I forbindelse med »netbankydelse« (*telebanking* eller *homebanking*) er de løsninger, der fremgår af artikel 73 og 74, forståelige. Banken kontrollerer risikoen ved anvendelsen af den elektroniske platform, som banken selv har etableret – *banken er indehaver og forvalter af platformen og ejer den server, hvorpå den er installeret* – og som bankens kunder kan tilgå på afstand via internettet ved at anvende adgangsoplysninger, *som banken har tilvejebragt*, og

- dermed *direkte* – dvs. uden involvering af en fysisk person i banken – gennemføre overførsler m.v. Kunden kontrollerer allerede i vidt omfang risikoen ved uberettiget adgang til den pågældendes sikkerhedsoplysninger som omhandlet i artikel 4, nr. 31).
- 26 Denne fordeling af risiko gør sig f.eks. også gældende for gennemførelse af transaktioner med bankkort, der er beskyttet med personlige sikkerhedsanordninger.
- 27 En gennemførelse, som en fysisk person hos tjenesteudbyderen er involveret i, af en betalingsordre, der er underskrevet, digitaliseret og afgivet pr. e-mail samt fremsendt fra betalerens e-mailkonto, adskiller sig væsentligt fra de ovennævnte situationer, der omfatter »netbankydelse« og anvendelse af et bankkort. I forbindelse med denne form for gennemførelse tilvejebringes det valgte betalingsinstrument og sikkerhedsoplysningerne ikke af tjenesteudbyderen og kontrolleres heller ikke af den pågældende. De oprettes og kontrolleres nærmere bestemt af brugeren, som f.eks. er den aktør, der opretter e-mailkontoen, fastlægger sikkerhedsniveauet for det password, som den pågældende vælger, bestemmer sikkerhedsniveauet for anordninger, som den pågældende anvender til at tilgå sin e-mailkonto, og vælger, hvilke net (faste eller mobile) den pågældende benytter til at få adgang til internettet.
- 28 Når der er tale om en betalingstransaktion, som efterfølger en *behørigt autentificeret* betalingsordre – ifølge det betalingsinstrument, som parterne har aftalt – og der sker en mellemkomst i form af menneskelig indgriben (til gennemførelse af ordren) hos betalingstjenesteudbyderen (dvs. fra dennes »fysiske« ansatte), må kilden til den væsentlige mangel i form af den manglende autorisation nødvendigvis befinde sig i fasen vedrørende »betalingsordren« (som fuldt ud kontrolleres af betaleren) og ikke i fasen vedrørende betalingstjenesteudbyderens gennemførelse af den pågældende ordre. Dermed synes den større kontrol *med kilden* til risikoen ikke i sig selv at være tilstrækkelig til at forklare, at artikel 73, stk. 1, eventuelt finder anvendelse på sager som den foreliggende.
- 29 Spørgsmålet er derfor, om artikel 73, stk. 1, tilskriver tjenesteudbyderen ansvaret for uautoriserede betalingstransaktioner, *når det ikke er denne, der i størst grad kontrollerer kilden til risikoen.*
- 30 I denne forbindelse bør det anerkendes, at bestemte brugere af betalingstjenester også er i stand til at »vurdere risikoen for svig og træffe modforanstaltninger« (se 73. betragtning til direktivet), og opfattelsen af, at tjenesteudbyderen er den part, der i størst grad drager fordel af anvendelsen af »betalingsinstrumentet«, gør sig ikke gældende i de tilfælde, hvor dette instrument kræver menneskelig involvering af tjenesteudbyderens ansatte i forbindelse med gennemførelsen af ordrerne, hvilket nødvendigvis er dyrere og langsommere.

- 31 Det er imidlertid også muligt, at EU-lovgiver bevidst pålagde et uforholdsmæssigt ansvar med hensyn til den risiko, som tjenesteudbyderen kontrollerer, med et obligatorisk formål om at »[fremme] udstedelsen af sikrere instrumenter« (hvilket formål fremgår af 34. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13.11.2007).
- 32 Hvis det fastslås, at artikel 73, stk. 1, ikke var tiltænkt situationer som den foreliggende og ikke finder anvendelse på disse, vurderes de involverede parter ansvar i betragtning af den nationale lovgivning, som navnlig pålægger en af parterne eller begge parter at dække tabet i forbindelse med transaktionen afhængig af den bedømmelse, som retten foretager af deres konkrete adfærd.

F.3. Det andet præjudicielle spørgsmål: forudsætninger for omgående tilbagebetaling og ændring heraf

- 33 Den første del af artikel 73, stk. 1, er en regel om det civile ansvar for tab i forbindelse med gennemførelsen af en uautoriseret transaktion. Imidlertid fastsætter denne regel eller anser det for at være bestemt i de foregående bestemmelser (dvs. i artikel 72), at (med forbehold af artikel 71 og af, at der kan være rimelige grunde til at have mistanke om svig) for, at betalingstjenesteudbyderen er forpligtet til omgående at tilbagebetale betaleren, *bærer sidstnævnte alene byrden med hensyn til at give meddelelse om (påberåbe sig) betalingstransaktionen manglende autorisation*, men ikke med hensyn til at godtgøre den (*at føre bevis*).
- 34 I lyset af disse retsfor skrifter opstår spørgsmålet, om den regel (som også indgår i artikel 73, stk. 1), hvorefter tilbagebetalingspligten opstår *omgående* (dog med forbehold af, at det senere godtgøres, at betaleren har handlet svigagtigt eller med forsæt eller ved grov forsømmelse – *solve et repete*) efter en simpel meddelelse om (påberåbelse af) en betalingstransaktions manglende autorisation, er udelukket som følge af den manglende anvendelse af bestemmelserne om bevisbyrde i artikel 72, som parterne har aftalt, således som artikel 61, stk. 1, tillader, idet reglen om civilretligt ansvar for tab i forbindelse med gennemførelsen af en uautoriseret transaktion forbliver uændret – og betalingstjenesteudbyderen bærer ansvaret for de af betaleren lide tab.
- 35 Det tvivlsspørgsmål, der rejses, er således, om den manglende anvendelse af reglerne om bevisbyrde i artikel 72, selv om artikel 61, stk. 1, ikke nævner artikel 73, betyder, at betalingstjenesteudbyderen kun er forpligtet til omgående at tilbagebetale betaleren, hvis sidstnævnte (med forbehold af artikel 71 og af, at der kan være rimelige grunde til at have mistanke om svig) *forudgående* har fremlagt bevis for, at transaktionen ikke var autentificeret, og at sidstnævnte ikke autoriserede transaktionen, under forudsætning af, at den gældende ordning (efter en anden retsregel eller aftaleregulering), idet anvendelsen af artikel 72 er udelukket, bestemmer, at det påhviler betaleren at føre et sådant bevis.

F.4. Det tredje præjudicielle spørgsmål: kontraktlig begrænsning af tjenesteudbyderens ansvar

- 36 Sagsøgte andet spørgsmål med hensyn til fravigelsen af ordningen i artikel 73, stk. 1, nu som følge af udelukkelsen af anvendelsen af artikel 74 ved aftale mellem parterne, udmønter sig i et anbringende, hvorefter reglen i artikel 61, stk. 1, ikke alene tillader en sådan udelukkelse, men også, at der ved aftale indføres en ordning, der pålægger betaleren *et større ansvar* som erstatning for den retlige ordning, der er udelukket.
- 37 Det forholder sig således, at artikel 61, stk. 1, bogstaveligt talt kun bestemmer, at brugeren og betalingstjenesteudbyderen kan aftale, at artikel 74 »ikke eller kun delvis finder anvendelse«. I denne forbindelse kan det siges, at den pågældende bestemmelse kun tillader, at parterne udelukker anvendelsen af de regler (som er samlet i artikel 74), der fastlægger betalerens ansvar, idet resten af ordningen opretholdes, hvilket betyder, at bestemmelsen kun tillader, at parterne når frem til en aftale *til fordel for betaleren* (ved helt eller delvist at fjerne den retlige kilde til betalerens ansvar). Ifølge denne fortolkning sikrer artikel 61, stk. 1, f.eks., at betalerens pligt til at dække tab på op til 50 EUR (som er fastlagt i artikel 74, stk. 1) kan udelukkes ved aftale, men ikke, at det kan besluttes at forhøje denne værdi til 500 EUR.
- 38 Som det fremgår af de første betragtninger til direktivet, forholder det sig også sådan, at det yder en høj grad af beskyttelse af brugerne, navnlig af forbrugere. Netop af denne grund indeholder den nævnte fortolkning af artikel 61, stk. 1, imidlertid en uoverensstemmelse. Hvis anvendelsen af artikel 74 kun kan udelukkes *til fordel for betaleren*, er der ingen grund til, at artikel 61, stk. 1, bestemmer, at det kan kun kan aftales, at artikel 74 ikke finder anvendelse, »[n]år betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger«. Der er ingen grund til at forbyde en udelukkelse ved aftale, hvis denne udelukkelse kun kan tilgodese forbrugeren.
- 39 Denne konklusion, sammenholdt med den sammenhæng, hvori 53. og 73. betragtning til direktivet indgår, antyder, at parterne kan gøre betalerens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner *større*, når betaleren ikke er en forbruger, og således begrænse tjenesteudbyderens ansvar i henhold til artikel 73, stk. 1.

G. Forbindelsen mellem direktivets bestemmelser og den gældende nationale lovgivning

- 40 Der er en direkte forbindelse mellem direktivets bestemmelser og den gældende nationale lovgivning, eftersom sidstnævnte udgøres af lovdekret nr. 91/2018 af 12. november 2018, som gennemfører direktiv (EU) 2015/2366 i national ret.
- 41 Med henblik på en retfærdig afgørelse af tvisten kræves en fortolkning af artikel 114, stk. 1 og 2, i lovdekret nr. 91/2018, der gengiver direktivets artikel 73, for at afgøre, om de regler, der indgår heri, finder anvendelse på den form for procedure,

som parterne har vedtaget. Kun en korrekt (og ensartet) fortolkning af direktivet gør det muligt at afgøre tvisten på en retfærdig måde.

Porto, den 5. februar 2021

Dommeren

ARBEJDS
DOKUMENT